

پاتموس

Johann Christian

یوهان کریستیان

فریدریش هولدرلین

Friedrich Hölderlin

1770- 1843

برگردان شاپور احمدی

پاتموس

1

خدا

نزدیک است، و دشوار است دست یازیدن بر او.
اما جایی که خطر باشد،
عنصر نجات بخش نیز سر بر می آورد.
5 عقابان در ظلمات به سر می برند،
و فرزندان آلپ
بی هراس بر پرتگاه می گذرند
از روی پلهای کم دوام.
ازین رو، وقتی که سستیهای
10 زمان سر به هم آورده اند،
و دوستان دلبند کنار هم سر می کنند،
و بر کوههای جدا جدا از پا می افتند -
آن گاه آنهای آرام را به ما بسپار؛
بسپارمان بالها را، و ذهنهایی استوار
15 تا بگذریم و بازگردیم.

Patmos *dem Landgrafen von Homburg*

1

Nah ist
Und schwer zu fassen der Gott.
Wo aber Gefahr ist, wächst
Das Rettende auch.
Im Finstern wohnen
Die Adler und furchtlos gehn
Die Söhne der Alpen über den Abgrund
weg
Auf leichtgebaueten Brücken.
Drum, da gehäuft sind rings
Die Gipfel der Zeit, und die Liebsten
Nah wohnen, ermattend auf
Getrenntesten Bergen,
So gib unschuldig Wasser,
O Fittiche gib uns, treuesten Sinns
Hinüberzugehn und wiederzukehren.

Patmos

1

The god
Is near, and hard to grasp.
But where there is danger,
A rescuing element grows as well.
Eagles live in the darkness,
And the sons of the Alps
Cross over the abyss without fear
On lightly-built bridges.
Therefore, since the summits
Of Time are heaped about,
And dear friends live near,
Growing weak on the separate mountains
—
Then give us calm waters;
Give us wings, and loyal minds
To cross over and return.

پاتموس

2

بدین گونه سخن گفتم، هنگامی که تندتر
از آنکه بتوانم تصور کنم روحی
مرا از خانه‌ی خویش ره نمود
به مکانی که تصور نمی‌کردم هرگز به آن پا بگذارم.
20 جنگلهای پرسایه و جویبارهای
خوابالوده‌ی میهنم
در تاریک‌روشنا سوسو می‌زدند.
نمی‌توانستم نظر بدوزم بر سرزمینهایی که
از آنها می‌گذشتم، اما آن گاه ناگاه
25 در شکوهی تازه، اسرار امیز
در مه طلایی، که شتابان بر می‌آمد
در پلکان خورشید،
خوشبو با یکهاز ار قله،
آسیا رویارویم سر بر کشید.

Patmos**2**

So sprach ich, da entführte
Mich schneller, denn ich vermutet
Und weit, wohin ich nimmer
Zu kommen gedacht, ein Genius mich
Vom eigenen Haus'. Es dämmerten
Im Zwielight, da ich ging
Der schattige Wald
Und die sehnsüchtigen Bäche
Der Heimat; nimmer kannt' ich die Länder;
Doch bald, in frischem Glanze,
Geheimnisvoll
Im goldenen Rauche, blühte
Schnellaufgewachsen,
Mit Schritten der Sonne,
Mit tausend Gipfeln duftend,

Patmos**2**

Thus I spoke, when faster
Than I could imagine a spirit
Led me forth from my own home
To a place I thought I'd never go.
The shaded forests and yearning
Brooks of my native country
Were glowing in the twilight.
I couldn't recognize the lands
I passed through, but then suddenly
In fresh splendor, mysterious
In the golden haze, quickly emerging
In the steps of the sun,
Fragrant with a thousand peaks,
Asia rose before me.

پاتموس

3

30 خیره در جستجوی چیزی
آشنایم، از زمانی که خیابانهای فراخ
بر من ناشناخته بودند: جایی که پاتکلس Patoklos
طلاآذین از تملوس Tmolus تازان فرود می‌آید،
جایی که تائوروس Taurus و مسگیس Messogis می‌ایستند،
35 و باغها سرشار از گل هستند،
مانند آتشی آرام. بر فرازگاه
برف سیمگون در روشنایی
رو می‌گیرد، و لبلاب می‌بالد از روزهای
باستانی بر دیوارهای دسترسی‌ناپذیر،
40 مانند شاهی بر زندگانی نامیرا،
در حالیکه مکانهای موقرانهی خداساخته را
حمل می‌کنند ستونهای زنده‌ی
سرو و برگ‌بو.

Patmos**3**

Mir Asia auf, und geblendet sucht'
Ich eines, das ich kennete, denn
ungewohnt
War ich der breiten Gassen, wo herab
Vom Tmolus fährt
Der goldgeschmückte Paktol
Und Taurus stehet und Messogis,
Und voll von Blumen der Garten,
Ein stilles Feuer; aber im Lichte
Blüht hoch der silberne Schnee;
Und Zeug unsterblichen Lebens
An unzugangbaren Wänden
Uralt der Efeu wächst und getragen sind
Von lebenden Säulen, Zedern und
Lorbeern
Die feierlichen,
Die göttlichgebauten Paläste.

Patmos**3**

Dazzled I searched for something
Familiar, since the broad streets
Were unknown to me: where the gold-
bejeweled
Patoklos comes rushing down from
Tmolus,
Where Taurus and Messogis stand,
And the gardens are full of flowers,
Like a quiet fire. Up above
In the light the silver snow
Thrives, and ivy grows from ancient
Times on the inaccessible walls,
Like a witness to immortal life,
While the solemn god-built palaces
Are borne by living columns
Of cypress and laurel.

پاتموس

4

اما پیرامون دروازه‌های آسیا
45 راه‌های دریایی بی‌سایه یورش می‌آورند
نزدیک دریای دمدمی،
گرچه دریانوردان می‌دانند جزیره‌ها را
کجا بیابند. وقتی که شنیدم
یکی از این خشکی‌های نزدیک
50 پاتموس است، بسیار رغبت پیدا کردم
عازم آنجا شوم، به غار دریایی تاریک پا بگذارم. چون ناهمانند به
قبرس، پر بار از سرچشمه‌ها،
یا هیچ کدام دیگر، پاتموس
شکوه‌مندانه واقع نشده است،

Patmos**4**

Es rauschen aber um Asias Tore
Hinziehend da und dort
In ungewisser Meeresebene
Der schattenlosen Straßen genug,
Doch kennt die Inseln der Schiffer.
Und da ich hörte
Der nahegelegenen eine
Sei Patmos,
Verlangte mich sehr,
Dort einzukehren und dort
Der dunkeln Grotte zu nahn.
Denn nicht, wie Cypros,
Die quellenreiche, oder
Der anderen eine
Wohnt herrlich Patmos,

Patmos**4**

But around Asia's gates
Unshaded sea-paths rush
About the unpredictable sea,
Though sailors know where
The islands are. When I heard
that one of these close by
Was Patmos, I wanted very much
To put in there, to enter
The dark sea-cave. For unlike
Cyprus, rich with springs,
Or any of the others, Patmos
Isn't splendidly situated,

پاتموس

5

55 اما معهذا غريب نواز است
در خانه‌ای فرو افتاده‌تر. و اگر
بیگانه‌ای به سويش بيايد،
يا کشتی شکسته، دلتنگ،
سوگوار برای دوستی جدا شده،
60 شادمان گوش خواهد سپرد، و اعقابش
نيز، نداهايی

در بيشه‌زار داغ، آن سان که در جایی شنها بر می‌دمند
و گرما بر آمدگی دشتها را می‌شکافد،
آنان از او می‌شنوند، اين نداها را،
65 و شيون آدمی طنين در می‌افکند.
ازين رو زمانی او می‌جست
پيامبری را که خداوند دوست داشت،
آنکه در جوانی مقدسش

Patmos**5**

Gastfreundlich aber ist
Im ärmeren Hause
Sie dennoch
Und wenn vom Schiffbruch oder klagend
Um die Heimat oder
Den abgeschiedenen Freund
Ihr nahet einer
Der Fremden, hört sie es gern, und ihre
Kinder
Die Stimmen des heißen Hains,
Und wo der Sand fällt, und sich spaltet
Des Feldes Fläche, die Laute
Sie hören ihn und liebend tönt
Es wider von den Klagen des Manns. So
pfligte
Sie einst des gottgeliebten,
Des Sehers, der in seliger Jugend war

Patmos**5**

But it's nevertheless hospitable
In a more modest home. And if
A stranger should come to her,
Shipwrecked or homesick
Or grieving for a departed friend,
She'll gladly listen, and her
Offspring as well, the voices
In the hot grove, so that where sands blow
and heat cracks the tops of the fields,
They hear him, these voices,
And echo the man's grief.
Thus she once looked after
The prophet that was loved by God,
Who in his holy youth

پاتموس

6

با هم قدم زده بودند جفتاجفت
70 همراه پسر آن بلندمرتبه‌ترین،
زیرا آن طوفان بارور دوست داشت
سادگی هواخواهش را.
این گونه آن مرد مشاهده کرد
سیمای خداوند را رودرو،
75 آنجا در رمز و راز شراب،
جایی که آنان کنار هم نشستند
هنگام ضیافت، هنگامی که خداوندگار با
روح بزرگش به آرامی پیشگویی کرد
مرگ خود را، و آن را از پیش گفت و نیز
80 عمل نهایی عشقش را، چون او همیشه
واژه‌هایی داشت از مهربانی تا بگوید،
پس آن گاه حتی در اشراق‌هایش،
تا غضبناکی جهان را فرو نشانَد.
برای همه خوب است. آن گاه او مُرد. بسیاری
درباره‌ی آن می‌توانست گفت. سرانجام
85 دوستانش دیدند چقدر سرخوش
نمایان شد، و چقدر پیروزمند.

Patmos**6**

Gegangen mit
Dem Sohne des Höchsten, unzertrennlich,
denn
Es liebte der Gewittertragende die Einfalt
Des Jüngers und es sahe der achtsame
Mann
Das Angesicht des Gottes genau,
Da, beim Geheimnisse des Weinstocks,
sie
Zusammensaßen, zu der Stunde des
Gastmahls,
Und in der großen Seele, ruhigahnend
den Tod
Aussprach der Herr und die letzte Liebe,
denn nie genug
Hatt' er von Güte zu sagen
Der Worte, damals, und zu erheitern, da
Ers sahe, das Zürnen der Welt.
Denn alles ist gut. Drauf starb er. Vieles
wäre
Zu sagen davon. Und es sahn ihn, wie er
siegend blickte
Den Freudigsten die Freunde noch
zuletzt,

Patmos**6**

Had walked together inseparably
With the Son of the Highest,
Because the Storm-Bearer loved
The simplicity of his disciple.
Thus that attentive man observed
The countenance of the god directly,
There at the mystery of the wine,
Where they sat together at the hour
Of the banquet, when the Lord with
His great spirit quietly foresaw his
Own death, and forespoke it and also
His final act of love, for he always
Had words of kindness to speak,
Even then in his prescience,
To soften the raging of the world.
For all is good. Then he died. Much
Could be said about it. At the end
His friends recognized how joyous
He appeared, and how victorious.

و هنوز مردم می‌گریستند، آنک که شامگاه
رسیده بود، و ناگهانی برده شدند،
زمانی که سرشار بودند از سگالهای بزرگ،
90 و در روشنایی به زیستن عشق می‌ورزیدند،
و نمی‌خواستند ترک کنند سیمای
خداوندگار را، که مأوایشان شده بود.
در آنها رخنه کرد مانند آتشی درون آهن داغ،
و آن که آنان دوست داشتند در کنارشان قدم می‌زد
95 مانند سایه‌ای. پس او فرستاد
جانان را بر فرازشان، و منزل
لرزید و تندر ایزد غلتید
بر سرهای منتظر، هنگامی که
آنان با قلبهای سنگین گرد آمدند،
100 مانند قهرمانانی محکوم به مرگ،

Patmos**7**

Doch trauerten sie, da nun
Es Abend worden, erstaunt,
Denn Großentschiedenes hatten in der
Seele
Die Männer, aber sie liebten unter der
Sonne
Das Leben und lassen wollten sie nicht
Vom Angesichte des Herrn
Und der Heimat. Eingetrieben war,
Wie Feuer im Eisen, das, und ihnen ging
Zur Seite der Schatte des Lieben.
Drum sandt' er ihnen
Den Geist, und freilich bebte
Das Haus und die Wetter Gottes rollten
Ferndonnernd über
Die ahnenden Häupter, da, schwersinnend
Versammelt waren die Todeshelden,

Patmos**7**

And yet the men grieved, now that evening
Had come, and were taken by surprise,
Since they were full of great intentions,
And loved living in the light,
And didn't want to leave the countenance
Of the Lord, which had become their home.
It penetrated them like fire into hot iron,
And the one they love walked beside them
Like a shadow. Therefore he sent
The Spirit upon them, and the house
Shook and God's thunder rolled
Over their expectant heads, while
They were gathered with heavy hearts,
Like heroes under sentence of death,

پاتموس

8

هنگامی که او دوباره بر آنها پدیدار شد
در عزیمتش. برای اکنون
روز شاهانه‌ی خورشید
فرو نشانده شد، همان سان که او فرو افکند
105 عصای درخشنده را از خویش،
مانند ایزدی رنج می‌برد، اما می‌دانست
در همان زمان درست او دوباره خواهد آمد.
اشتباه نبوده است
گسست بی‌وفایانه‌ی کارش
110 از انسانها، ازین رو اکنون همو خشنودش ساخت
تا در شبی مهرورزانه را به سر آورد،
و چشمان معصومش را دوخت
بر ژرفنای فرزانگی.
تصاویر زنده ژرفناک می‌تراوند
115 در کوهستان نیز،

Patmos**8**

Itzt, da er scheidend
Noch einmal ihnen erschien.
Denn itzt erlosch der Sonne Tag
Der Königliche und zerbrach
Den geradestrahlenen,
Den Zepter, göttlichleidend, von selbst,
Denn wiederkommen sollt es
Zu rechter Zeit. Nicht wär es gut
Gewesen, später, und schroffabbrechend,
untreu,
Der Menschen Werk, und Freude war es
Von nun an,
Zu wohnen in liebender Nacht, und
bewahren
In einfältigen Augen, unverwandt
Abgründe der Weisheit. Und es grünen
Tief an den Bergen auch lebendige Bilder,

Patmos**8**

When he again appeared to them
At his departure. For now
The majestic day of the sun
Was extinguished, as he cast
The shining scepter from himself,
Suffering like a god, but knowing
He would come again at the right time.
It would have been wrong
To cut off disloyally his work
With humans, since now it pleased
Him to live on in loving night,
And keep his innocent eyes
Fixed upon depths of wisdom.
Living images flourish deep
In the mountains as well,

هنوز هراسناک است چگونه خداوند بختاورانه
زندگانی را می‌پراکند، و چه بسیار دور.
و چه مهیب بود تا ترک کند
منظر دوستان دل‌بند را و راه بیفتد
120 تنها دور بر کوهستان، آنجا که
روح ایزدی دو مرتبه
ملاحظه شد، در یگانگی.
بر آنان الهام نشده بود:
در واقع آنان را با گیسوان قاپید
125 درست در آن دم که خدای
تبعیدی به پشت نگرست، و آنان او را صدا زدند
تا بایستد، و دستانشان را رساندند به
یکدیگر گویی پیچیده در رسنی زرین،
و آن را بد خواندند -

Patmos**9**

Doch furchtbar ist, wie da und dort
Unendlich hin zerstreut das Lebende Gott.
Denn schon das Angesicht
Der teuern Freunde zu lassen
Und fernhin über die Berge zu gehn
Allein, wo zweifach
Erkannt, einstimmig
War himmlischer Geist; und nicht
geweissagt war es, sondern
Die Locken ergriff es, gegenwärtig,
Wenn ihnen plötzlich
Ferneilend zurück blickte
Der Gott und schwörend,
Damit er halte, wie an Seilen golden
Gebunden hinfort
Das Böse nennend, sie die Hände sich
reichten –

Patmos**9**

Yet it is fearful how God randomly
Scatters the living, and how very far.
And how fearsome it was to leave
The sight of dear friends and walk off
Alone far over the mountains, where
The divine spirit was twice
Recognized, in unity.
It hadn't been prophesied to them:
In fact it seized them right by the hair
Just at the moment when the fugitive
God looked back, and they called out to
him
To stop, and they reached their hands to
One another as if bound by a golden rope,
And called it bad —

پاتموس

10

130 اما هنگامی که او می‌میرد- او که زیبایی را
دوست دارد بیشتر از همه، گویی معجزه‌ای
او را در بر گرفته است، و
ایزدان بر می‌گزینندش-
و هنگامی که آنان که با هم می‌زیند
135 بعدها در خاطره‌اش، بهتزده
می‌شوند و دیگر بار در نمی‌یابند
یکدیگر را، و هنگامی که سیلانها با خود می‌برند
شنزار و بیدبستان و معابد را،
و هنگامی که آوازه‌ی نیمه-ایزد
140 و حواریونش فوت می‌شود
و حتی آن بلندمرتبه سیمایش را
بر می‌گرداند، آن گونه که هیچ
نامیرایی نمی‌تواند دیده شود خواه
در بهشت باشد یا بر فراز زمین سبز-
145 همه‌ی اینها چه معنایی دارند؟

Patmos**10**

Wenn aber stirbt alsdenn
An dem am meisten
Die Schönheit hing, daß an der Gestalt
Ein Wunder war und die Himmlischen
gedeutet
Auf ihn, und wenn, ein Rätsel ewig
füreinander
Sie sich nicht fassen können
Einander, die zusammenlebten
Im Gedächtnis, und nicht den Sand nur
oder
Die Weiden es hinwegnimmt und die
Tempel
Ergreift, wenn die Ehre
Des Halbgotts und der Seinen
Verweht und selber sein Angesicht
Der Höchste wendet
Darob, daß nirgend ein
Unsterbliches mehr am Himmel zu sehn ist
oder
Auf grüner Erde, was ist dies?

Patmos**10**

But when he dies —he whom beauty
Loved most of all, so that a miracle
Surrounded him, and he became
Chosen by the gods —
And when those who lived together
Thereafter in his memory, became
Perplexed and no longer understood
One another; and when floods carry off
The sand and willows and temples,
And when the fame of the demi-god
And his disciples is blown away
And even the Highest turns aside his
Countenance, so that nothing
Immortal can be seen either
In heaven or upon the green earth —
What does all this mean?

عمل بوجاری است این،
وقتی که او گندم را می‌اندازد
و درون هوای پاک به هم می‌آورد
و می‌چرخاند آن را در میدان خرمن‌کوبی.
150 گاهها بر پایش می‌ریزند، اما
دانه سرانجام بیرون می‌آید.
بد نیست اگر مقداری از آن از دست برود،
یا اگر طنین کلام سرزنده‌اش
هدر رود. بدین سان
155 کار ایزدان به کار ما مانده است:
آن بلندمرتبه نمی‌خواهد
یکباره همه را انجام گرفته یابد.
همان گونه که محورها آهن را واگذارند،
و چراغ الکلی Etna صمغهای درخشنده‌اش را،
160 پس منابع شایانی داشته‌ام
تا تصویر او را شکل دهم و ببینم
مسیح به چه می‌ماند.

Patmos

11

Es ist der Wurf des Säemanns, wenn er
faßt
Mit der Schaufel den Weizen,
Und wirft, dem Klaren zu, ihn schwingend
über die Tenne.
Ihm fällt die Schale vor den Füßen, aber
Ans Ende kommet das Korn,
Und nicht ein Übel ists, wenn einiges
Verloren gehet und von der Rede
Verhallet der lebendige Laut,
Denn göttliches Werk auch gleichet dem
unsern.
Nicht alles will der Höchste zumal.
Zwar Eisen träget der Schacht,
Und glühende Harze der Ätna,
So hätt' ich Reichtum,
Ein Bild zu bilden, und ähnlich
Zu schaun, wie er gewesen, den Christ,

Patmos

11

It is the action of the winnower,
When he shovels the wheat
And casts it up into the clear air
And swings it across the threshing floor.
The chaff falls to his feet, but
The grain emerges finally.
It's not bad if some of it gets lost,
Or if the sounds of his living speech
Fade away. For the work
Of the gods resembles our own:
The Highest doesn't want it
Accomplished all at once.
As mineshafts yield iron,
And Etna its glowing resins,
Then I'd have sufficient resources
To shape a picture of him and see
What the Christ was like.

اما اگر کسی خویش را مهمیز زد بر
درازای جاده، تزند و سخنگویان،
165 و بر من یورش آورد و شگفتزده‌ام کرد، ازین بود که
مانند خدمتگزاری تصویری از خدا ساخته‌ام-
زمانی دیدم خداوندگار ان بهشت
آشکارا برآشفتند، نه
اینکه می‌خواستم چیزی متفاوت بشوم،
170 اما می‌خواستم چیز بیشتری بیاموزم.
خداوندگار ان مهربانند، اما آن فرمانروایان
هنگامی که انسانها می‌شوند نسناس، بیشتر از سخن کذب
ببزارند. چون نه آنان، بلکه سرنوشت نامیراست
که حکم می‌راند، و کنششان
175 خودبخود به گردش در می‌آید و زود به انجام می‌رسد.
وقتی راه‌پیمایی بهشتی فرازتر پیش می‌رود
آنگاه پسر سرخوش آن بلندمرتبه را
آن توانمند مانند خورشید فرا می‌خواند.

Patmos**12**

Wenn aber einer spornte sich selbst,
Und traurig redend, unterwegs, da ich
wehrlos wäre
Mich überfiele, daß ich staunt' und von
dem Gotte
Das Bild nachahmen möcht' ein Knecht --
Im Zorne sichtbar sah' ich einmal
Des Himmels Herrn, nicht, daß ich sein
sollt etwas, sondern
Zu lernen. Gütig sind sie, ihr Verhaßtestes
aber ist,
So lange sie herrschen, das Falsche, und es
gilt
Dann Menschliches unter Menschen nicht
mehr.
Denn sie nicht walten, es waltet aber
Unsterblicher Schicksal und es wandelt ihr
Werk
Von selbst, und eilend geht es zu Ende.
Wenn nämlich höher gehet himmlischer
Triumphgang, wird genennet, der Sonne
gleich
Von Starken der frohlockende Sohn des
Höchsten,

Patmos**12**

But if somebody spurred himself on
Along the road and, speaking sadly,
Fell upon me and surprised me, so that
Like a servant I'd make an image of the
god —
Once I saw the lords
Of heaven visibly angered, not
That I wanted to become something
different,
But that I wanted to learn something
more.
The lords are kind, but while they reign
They hate falsehood most, when humans
become
Inhuman. For not they, but undying Fate
It is that rules, and their activity
Spins itself out and quickly reaches an
end.
When the heavenly procession proceeds
higher
Then the joyful Son of the Highest
Is called like the sun by the strong,

همچون اسم رمز، مانند خوشه‌ی آوازی
180 که زیرینها را نشان می‌دهد،
چون هیچ چیز عادی نیست. بیدار می‌کند
مرده را، کسانی که هنوز نپوسیده‌اند.
و بسیاری انتظار می‌کشند که دیدگانشان
هنوز آن قدر شرمگین که سرراست روشنایی را نمی‌بینند.
185 آنان کارشان خوب پیش نمی‌رود در
پرتو تیز: عنان طلایی مانع دلاوری‌شان می‌شود.
اما هنگامی که پرتو آرام فرو می‌ریزد
از کتاب مقدس، با دنیای فراموش شده و دیدگانشان
فراخناک، آنگاه آنان شاید از آن فیض لذت ببرند،
190 و روشنایی را در آرامش بکاوند.

Patmos**13**

Ein Losungszeichen, und hier ist der Stab
Des Gesanges, niederwinkend,
Denn nichts ist gemein. Die Toten wecket
Er auf, die noch gefangen nicht
Vom Rohen sind. Es warten aber
Der scheuen Augen viele
Zu schauen das Licht. Nicht wollen
Am scharfen Strahle sie blühn,
Wiewohl den Mut der goldene Zaum hält.
Wenn aber, als
Von schwellenden Augenbraunen
Der Welt vergessen
Stilleuchtende Kraft aus heiliger Schrift
fällt, mögen
Der Gnade sich freuend, sie
Am stillen Blicke sich üben.

Patmos**13**

As a watchword, like a staff of song
That points downwards,
For nothing is ordinary. It awakens
The dead, who aren't yet corrupted.
And many are waiting whose eyes are
Still too shy to see the light directly.
They wouldn't do well in the sharp
Radiance: a golden bridle
Holds back their courage.
But when quiet radiance falls
From the holy scripture, with
The world forgotten and their eyes
Wide open, then they may enjoy that grace,
And study the light in stillness.

پاتموس

14

و اگر ایزدان مرا دوست دارند،
آن سان که من اکنون باور می‌کنم،

پس بسی بیشتر

آنان خویش را دوست دارند.

195 چون می‌دانم که اراده‌ی

پدر ازلی

بزرگوارانه نگرانت خواهد بود.

در زیر آسمانی تندرکوب

نشانه‌اش خموش است.

200 و کسی هست که می‌ایستد

در سراسر زندگانی‌اش به زیر آن.

پس مسیح هنوز زنده است.

اما قهرمانان، همه‌ی فرزندان

آمده‌اند، و کتابهای مقدس بر او نگران،

205 در حالیکه کردار زمین روشنایی می‌بخشد

آذرخش را، مانند مسابقه‌ی دوی

که نمی‌تواند متوقف شود

و او نیز اینجاست،

آگاه از کارهایش

210 برآمده از آن آغازیدن حتمی.

Patmos**14**

Und wenn die Himmlischen jetzt
So, wie ich glaube, mich lieben
Wie viel mehr dich,
Denn eines weiß ich,
Daß nämlich der Wille
Des ewigen Vaters viel
Dir gilt. Still ist sein Zeichen
Am donnernden Himmel. Und Einer stehet
darunter
Sein Leben lang. Denn noch lebt Christus.
Es sind aber die Helden, seine Söhne
Gekommen all und heilige Schriften
Von ihm und den Blitz erklären
Die Taten der Erde bis itzt,
Ein Wettlauf unaufhaltsam.
Er ist aber dabei.
Denn seine Werke sind
Ihm alle bewußt von jeher.

Patmos**14**

And if the gods love me,
As I now believe,
Then how much more
Do they love yourself.
For I know that the will
Of the eternal Father
Concerns you greatly.
Under a thundering sky
His sign is silent.
And there is one who stands
Beneath it all his life.
For Christ still lives.
But the heroes, all his sons
Have come, and the holy scriptures
Concerning him,
While earth's deeds clarify
The lightning, like a footrace
That can't be stopped.
And he is there too,
Aware of his own works
From the very beginning.

پاتموس

15

از دیرباز

جلال ایزدان

ناپیدا شده است.

آنها برآستی باید

215 همچنان که می‌نویسیم انگشتانمان را ره بنمایند،

و کارمایه با سراسیمگی

از قلبهایمان دریده می‌شود.

پس هر موجود اهورایی

یک قربانی می‌طلبد،

220 و هنگامی که بر این غفلت می‌شود،

هیچ پسندیداری از آن بر نمی‌آید.

بدون آگاهی پرستش کرده‌ایم

مادر زمینمان را، و روشنای

خورشید را نیز، اما آنچه پدرمان

225 که بر هر چیزی فرمان می‌راند، بیشتر می‌خواهد

این است که در کلام استوار را

با درنگ پی بگیریم، و آنچه

تاب می‌آورد خوب تفسیر شود.

ترانه‌ی آلمانی باید با این بخواند.

Patmos**15**

Zu lang, zu lang schon ist
Die Ehre der Himmlischen unsichtbar.
Denn fast die Finger müssen sie
Uns führen und schmähdlich
Entreißt das Herz uns eine Gewalt.
Denn Opfer will der Himmlischen jedes,
Wenn aber eines versäumt ward,
Nie hat es Gutes gebracht.
Wir haben gedienet der Mutter Erd'
Und haben jüngst dem Sonnenlichte
gedient,
Unwissend, der Vater aber liebt,
Der über allen waltet,
Am meisten, daß gepfleget werde
Der feste Buchstab, und Bestehendes gut
Gedeutet. Dem folgt deutscher Gesang.

Patmos**15**

For far too long
The honor of the gods
Has been invisible.
They practically have to
Guide our fingers as we write,
And with embarrassment the energy
Is torn from our hearts.
For every heavenly being
Expects a sacrifice,
And when this is neglected,
Nothing good can come of it.
Without awareness we've worshipped
Our Mother the Earth, and the Light
Of the Sun as well, but what our Father
Who reigns over everything wants most
Is that the established word be
Carefully attended, and that
Which endures be interpreted well.
German song must accord with this.